

Από τον **Χρήστο Επαμ. Κυργιάκη**

Τελευταία μέρα σχολείου, τελευταίο μάθημα, τελευταία ώρα.

“Καλό καλοκαίρι παιδιά, καλές διακοπές.”

Τι σου είναι όμως το μυαλό!

Στην ίδια ευχή ήρθε και ξαπόστασε το άτιμο και με γύρισε πίσω στα δικά μου μαθητικά χρόνια. Τότε που το κουδούνι ήταν χειροκίνητο και όχι ηλεκτρικό.

Όλη η παλιοπαρέα έτοιμη για παιχνίδι ατελείωτο μα και για δουλειά στα χωράφια όταν χρειαζόταν. Και βέβαια δεν ξεχνούσαμε την απαραίτητη *“συγκομιδή”*.

Πρώτα περνούσαμε από τη γιαγιά τη Γιώργαινα. Μια γιαγιά καλοσυνάτη και δοτική.

“Γιαγιά να πάρουμε λίγα κορόμηλα;”

“Όσα θέλετε παιδιά μου. Πάρτε και αχλάδια. Μόνο αφήστε λίγα και σε μένα γιατί τα ρημάδια τα ποδάρια δεν μ’ αφήνουν να πάω να τα μαζέψω”.

Γεμίζαμε τα σουρκόφια μας και της τα πηγαίναμε. Κρατούσαμε δυο-τρία ο καθένας μας και τα υπόλοιπα της τα αφήναμε.

“Τι να τα κάνω τόσα πολλά παιδιά μου; Σάματις έχω και δόντια να τα φάω;”

Μετά κοιταζόμασταν συνωμοτικά και πηγαίναμε για το σπίτι του κυρ-Θόδωρου. Ήταν ο πλούσιος του χωριού. Κανείς μας δεν τον είδε ποτέ να δουλεύει. Είχε βρει λίρες, κατοχικές τις έλεγαν στο καφενείο, αλλά εμείς δεν ξέραμε τι σημαίνει. Αγόρασε χωράφια πολλά και δάνειζε στους συγχωριανούς. Όσοι δεν μπορούσαν να ξεχρεώσουν τους έπαιρνε το χωράφι και μετά τους έβαζε να δουλεύουν για κείνον.

“Τοκογλύφο” τον έλεγαν πίσω από την πλάτη του αλλά και κατάμουτρα μερικοί που τσακώνονταν μαζί του όταν τους ζητούσε πίσω τα δανεικά και τα πανωτόκια.

Βουρ για του τοκογλύφου λοιπόν. Το σπίτι του ήταν μεγάλο με μάντρα γύρω-γύρω και μέσα δυο σκυλιά μαύρα. Το ένα τό ‘χε δεμένο και γάβγιζε ακόμα και τη μύγα που πετούσε. Το άλλο, ο Μάρκος, ήταν κι αυτό ζόρικο μα εμείς το κάναμε φίλο. Του δίναμε νερό και κανένα κόκκαλο πού και πού.

Του ζητήσαμε του τοκογλύφου να μας αφήσει να κόψουμε λίγα φρούτα που ήταν γεμάτος ο κήπος του αλλά μας διαολόστειλε. Θα μας κόψει τα πόδια, είπε, αν τολμήσουμε και αγγίξουμε έστω και ένα φρούτο.

Κι όμως τολμήσαμε.

Με το που έφυγε για την πόλη πηδήσαμε τη μάντρα, πετάξαμε στο Μάρκο ένα κόκκαλο και δεν έμεινε φρούτο για φρούτο στα δέντρα. Λες και πέρασαν ακρίδες.

Το άλλο το θηρίο αλυχτούσε κι έλεγες θα φάει την αλυσίδα. Φεύγοντας του αφήσαμε λίγα *“λάφυρα”* στην πόρτα του σπιτιού του έτσι για να τον τσιγκλίσουμε.

Όχι μόνο τολμήσαμε αλλά το κάναμε κιόλας.

Μόνο εγκεφαλικό δεν έπαθε ο τσιφούτης. Έβριζε και κλωτσούσε ό,τι έβρισκε μπροστά του. Το λυσσασμένο σκυλί μάζεψε τις περισσότερες.

“Ρε σεις, γιατί δεν πάμε στου παπά να του ζητήσουμε;” τους λέω μια μέρα.

“Σιγά μη μας δώσει.”

“Θα μας δώσει. Του Χριστού είναι. Δεν θυμάσαι στα θρησκευτικά που έλεγε ο Χριστός όποιος έχει δύο χιτώνες να δίνει τον έναν;”

“Για χιτώνες έλεγε όχι για φρούτα”.

Πήγαμε λοιπόν στον παπά. Το και το του λέω.

“Θα σας έδινα αλλά θα’ ρθει η αγγόνα μου από την πόλη τα θέλω για κείνη”.

“Και ο Χριστός με τους δύο χιτώνες;”, του λέω!

“Άλλο χιτώνες κι άλλο φρούτα”, μου απαντάει.

“Το είπα. Δεν το είπα;” πετάχτηκε θριαμβευτικά ο φίλος μου.

Μού ‘ρθε ο ουρανός σφοντύλι. Καλά ο τοκογλύφος ήταν άνθρωπος του χρήματος, ο παπάς όμως; Άνθρωπος του θεού σου λέει μετά. Από τότε δεν ξαναμπήκα στην εκκλησία. Μόνο απ’ έξω περνούσα και χάζευα τα λελέκια στο καμπαναριό.

Τα βράδια όλη η παρέα μαζευόμασταν στον φτελιά της πλατείας κάτω από τ’ αστέρια, βγάζαμε τα όνειρα από τι ψυχές μας και τα στρώναμε χάμω.

Όλοι θα γινόμασταν σπουδαίοι και τρανοί. Δάσκαλοι, γιατροί, αγρότες, μηχανουργοί, αεροπόροι, ταχυδρόμοι... Δώσαμε όρκο να μη γίνει κανένας μας “τοκογλύφος” και παπάς. Μόνο δύο έμειναν στο χωριό. Οι υπόλοιποι όλοι φευγάτοι. *“Ενεκα η εσωτερική και εξωτερική μετανάστευσις”* που ‘λεγε κι ο πρόεδρος του χωριού.

Κάποιοι ξανασμίξαμε κάτω από τα ίδια πανό διεκδικώντας τους “καρπούς” που μας στέρησαν στα χρόνια που ακολούθησαν κυνηγώντας με πάθος τα όνειρά μας.

Οι τοκογλύφοι ονομάστηκαν και τραπεζίτες, η εκκλησία απέκτησε ηλεκτρονική πλατφόρμα για να τα καταφέρει καλύτερα με τους χιτώνες και ο αγώνας για δίκαιη μοιρασιά των φρούτων συνεχίζεται χωρίς σταματημό μέχρι να γκρεμιστούν όλες οι μάντρες και τα λυσσασμένα σκυλιά να εκλείψουν.

Κάποιοι, εξακολουθούν τα βράδια, κάτω από τ’ αστέρια, να βγάζουν τα όνειρα από τις ψυχές τους και να τα στρώνουν χάμω για να θυμίζουν σε όλους πως τίποτα δεν τελιώνει σαν κάνεις όνειρα και προσπαθείς να τα πραγματοποιήσεις. Φτάνει μόνο να μην αναθέσεις σε άλλους να στα υλοποιήσουν.

Φτάνει μόνο να τολμήσεις.

Η φωνή των συναδέλφων που έφευγαν από το σχολείο με επανέφερε στο τώρα.

“Τι έγινε; Έπαθες τίποτα;”

“Όχι κατεβαίνω. Απλά, ξεσκόνιζα κάτι αναμνήσεις καλοκαιρινές...”